

Sygn. akt VII U 215/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący: Sędzia S.O. Małgorzata Kowalska

Protokolant: sekr. sąd. Małgorzata Gruza

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2015 roku w Lublinie

sprawy M. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres

na skutek odwołania M. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 18 grudnia 2013 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2013 roku do dnia 30 czerwca 2014 roku.

Sygn. akt VII U 215/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 lutego 2013 roku, znak:(...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.). W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż decyzja została wydana w oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, która uznała, iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy (decyzja – k. 153 akta rentowe).

W odwołaniu M. G. nie zgodziła się z powyższą decyzją, podnosząc okoliczności dotyczące stale pogarszającego się jej stanu zdrowia (odwołanie – k. 3 – 4 akta sądowe).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie - k. 13 a.s.).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe (protokół – k. 35 – 35 v. a.s. i 53 – 53 v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 21 października 2013 roku M. G. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek – k. 136 a.r.). W okresie od dnia 12 stycznia 2009 roku do dnia 31 października 2013 roku wnioskodawczyni była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Skarżąca posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe - w zawodzie introligator (wywiad zawodowy – k. 17 a.r., wniosek o wydanie orzeczenia – k. 137 a.r.).

W związku z rozpoznaniem wniosku lekarz orzecznik ZUS dokonał oceny niezdolności do pracy ubezpieczonej. W orzeczeniu z dnia 25 listopada 2013 roku lekarz orzecznik ZUS uznał, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie – k. 138 a.r.).

Od powyższego orzeczenia M. G. wniosła sprzeciw powołując argumenty związane z pogarszającym się jej stanem zdrowia (sprzeciw – k. 143 a.r.).

W orzeczeniu z dnia 16 grudnia 2013 roku Komisja Lekarska ZUS ustaliła, iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. W uzasadnieniu Komisja Lekarska ZUS wskazała, iż orzeczenie wydane zostało po przeprowadzeniu bezpośredniego badania wnioskodawczyni oraz po dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej (orzeczenie – k. 149 a.r.). Przedmiotowe orzeczenie stanowiło dla organu rentowego podstawę do wydania zaskarżonej decyzji.

Na etapie postępowania sądowego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy o specjalnościach neurologicznej oraz psychiatrycznej (postanowienie k. 15 a.s.).

Sąd ustalił, że u wnioskodawczyni występuje stan po operacji (...) (opinia – k. 23 – 23 v. a.s.).

W opinii z dnia 4 czerwca 2014 roku biegli lekarze sądowi na podstawie wywiadu, przeprowadzonego badania fizykalnego oraz dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy ustalili, iż M. G. jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 30 czerwca 2014 roku. Biegli wskazali, iż uwzględniając stopień zaangażowania rąk (wnioskodawczyni jest osobą praworęczną) w wykonywanej pracy introligatora, wobec informacji zawartych w pooperacyjnej dokumentacji ortopedycznej i neurologicznej stwierdzono, iż wnioskodawczyni jest nadal częściowo niezdolna do pracy do końca czerwca 2014 roku (opinia – k. 23 – 23 v. a.s.).

Pełnomocnik organu rentowego pismem procesowym z dnia 16 grudnia 2014 roku w związku z zastrzeżeniami do opinii biegłych sądowych z dnia 4 czerwca 2014 roku złożonymi przez Przewodniczącego Komisji Lekarskiej ZUS wniósł o dopuszczenie dowodu z nowej opinii biegłego z zakresu neurologii (pismo procesowe – k. 31 a.s.).

W zarzutach do powyższej opinii Przewodniczący Komisji Lekarskich ZUS wskazał, iż u ubezpieczonej występują tylko profilaktyczne przeciwwskazania do wykonywania prac związanych z przeciążeniem nadgarstków, co nie stanowi istotnego ograniczenia sprawności (zastrzeżenia – k. 32 a.s.).

Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2014 roku Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego lekarza neurologa celem ustosunkowania się do zastrzeżeń Przewodniczącego Komisji Lekarskiej ZUS złożonych do treści opinii (postanowienie – k. 35 v. a.s.).

W uzupełniającej opinii z dnia 13 lutego 2015 roku biegły sądowy neurolog wskazał, iż zapoznał się z zarzutami organu rentowego do opinii z dnia 4 czerwca 2014 roku oraz przeanalizował ponownie dokumentację lekarską zawartą w aktach sprawy. Z treści opinii wynika, iż w dwa miesiące po operacji wnioskodawczyni, występował u niej (...) zaś powyższe dolegliwości dotyczyły ręki dominującej. Biegły podtrzymał w całości swoje stanowisko wyrażone w treści opinii z dnia 4 czerwca 2014 roku stwierdzające, iż wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 30 czerwca 2014 roku (opinia uzupełniająca – k. 36 a.s.).

Pismem procesowym z dnia 22 czerwca 2015 roku pełnomocnik organu rentowego w związku z zastrzeżeniami do opinii biegłych sądowych z dnia 19 czerwca 2014 roku złożonymi przez Przewodniczącego Komisji Lekarskiej ZUS wniósł o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu neurologii (pismo procesowe – k. 49 a.s.).

W zarzutach do powyższej opinii Przewodniczący Komisji Lekarskich ZUS wskazał, iż ograniczenie sprawności po operacjach (...) trwa najczęściej około 2 miesiące, a niezdolność do pracy przez tak krótki okres nie spełnia kryteriów niezdolności do pracy w rozumieniu rentowym czyli długotrwałej niezdolności do pracy (zastrzeżenia – k. 50 a.s.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach organu rentowego które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Rozstrzygając w sprawie Sąd oparł się na opinii biegłych sądowych o specjalnościach z zakresu neurologii i psychiatrii. Biegli przebadali wnioskodawczynię, wnikliwie przeanalizowali jej dokumentację medyczną i omówili wpływ zdiagnozowanych u niej schorzeń na zdolność do pracy. Biegły z zakresu psychiatrii nie stwierdzili u wnioskodawczyni niezdolności do pracy, zaś biegły sądowy neurolog w opinii z dnia 16 czerwca 2014 roku oraz uzupełniającej opinii z 13 lutego 2015 roku stwierdził, iż M. G. była częściowo niezdolna do pracy do dnia 30 czerwca 2014 roku.

Wnioski zawarte w powołanych opiniach są wystarczająco uzasadnione. Z tych względów powołane opinie Sąd uznał za wiarygodne, miarodajne i wyczerpujące a przez to przedstawiające wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku, sygn. II UKN 96/99).

Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd Okręgowy w całości podzielił wnioski biegłego w zakresie ustalenia u wnioskodawczyni częściowej niezdolności do pracy w okresie od 1 listopada 2013 roku do 30 czerwca 2014 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. G. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest natomiast osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie z art. 13 ust. 2 i 3 ustawy niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, bądź na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu.

Ponadto zgodnie z art. 61 omawianej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do renty, które ustala z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Organ rentowy odmówił wnioskodawczyni przyznania renty gdyż nie spełniła jednego z warunków wynikających z w/w ustawy – brak niezdolności do pracy.

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd oparł się na opiniach biegłych lekarzy sądowych, weryfikowanych dokumentacją medyczną. Należy tutaj zwrócić uwagę na treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2007 r. (III UK 130/06, OSNP 2008/7-8/113, LEX 368973), zgodnie z którym „Opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku. Sąd nie może - wbrew opinii biegłych - oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu”. Sąd orzekający stanowisko to w pełni podziela.

Z powołanych w niniejszej sprawie opinii biegłego sądowego neurologa jednoznacznie wynika, iż M. G. w okresie od 1 listopada 2013 roku do 30 czerwca 2014 roku była częściowo niezdolna do pracy.

Zgodnie z treścią art. 59 omawianej ustawy osobie, która spełniła warunki określone w art. 57 powołanej ustawy, przysługuje renta stała - jeżeli niezdolność do pracy jest trwała, lub renta okresowa - jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

Kierując się wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie oraz treścią cytowanych przepisów Sąd Okręgowy ustalił M. G. prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2013 roku do dnia 30 czerwca 2014 roku, tj. na okres wskazany przez biegłego lekarza sądowego neurologa.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz artykułu 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.